

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **O. Z.**, JUDr. Filipem Mochnáčem, advokátem se sídlem Heršpická 5, P. O. Box 53, 639 53 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, regionální oddělení pobytu cizinců Brno**, se sídlem Hněvkovského 65, Brno, ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2012, č. j. 36 A 47/2012 – 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 25. 9. 2012 se žalobkyně domáhala, aby Krajský soud v Brně vydal rozsudek, který by žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o udělení povolení k trvalému pobytu na území ČR v řízení vedeném pod č. j. OAM-08018/TP-2012.

Podáním ze dne 9. 11. 2012, došlým soudu dne 12. 11. 2012, vzala žalobkyně svoji žalobu zpět, neboť dne 30. 10. 2012 žalovaný vydal rozhodnutí ve věci samé, žalobkyně byla v projednávané věci uspokojena a žaloba je dle jejího názoru dále bezpředmětná.

Dne 14. 11. 2012 došlo krajskému soudu vyjádření žalovaného, v němž žalovaný uvádí, že žalobu považuje za bezpředmětnou, neboť dne 7. 11. 2012 převzala žalobkyně rozhodnutí č. j. OAM-8018-23/TP-2012, kterým jí byl povolen trvalý pobyt podle § 68 zákona o pobytu cizinců a přiznáno právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území podle § 83 odst. 1 téhož zákona. Žalovaný má s ohledem na průběh správního řízení, patrný z obsahu spisového materiálu, za to, že nebyl v dané věci nečinný a nesouhlasí proto s přiznáním nákladů řízení žalobkyni.

Navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět (§ 37 odst. 4 a § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů).

Krajský soud výrokem I. usnesení ze dne 30. 11. 2012, č. j. 36 A 47/2012 – 18, řízení ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu zastavil. Výrokem II. napadeného

usnesení rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a to v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Při rozhodování o náhradě nákladů řízení krajský soud zvažoval, zda nejsou splněny podmínky pro aplikaci § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s., podle níž má žalobce proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, pokud žalobce vzal podanou žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného.

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud uvedl, že „*k otázce vykladu § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. se vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. III. ÚS 677/07, publikovaném pod č. 179, sv. 47 Sb. ÚS, v němž vyslovil stanovisko, že pokud žalobce opodstatněně brojí proti nečinnosti správního orgánu, který ji následně ukončí vydáním rozhodnutí, pročez vezme žalobce svoji žalobu zpět, náleží mu právo na náhradu nákladů soudního řízení. Takéž podle závěrů Nejvyššího správního soudu (např. v rozsudku ze dne 25. 10. 2007, č. j. 9 Ans 7/2007 – 76, nebo v rozsudku ze dne 27. 4. 2012, č. j. 2 Ans 3/2012 – 31, oba dostupné na www.nssoud.cz) odpadne-li po podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.) důvod jejího podání tím, že správní orgán ukončí svoji nečinnost vydáním rozhodnutí nebo osvědčení, v důsledku čehož je žaloba vzata zpět a řízení zastaveno, má žalobce právo na náhradu nákladů řízení. Předpokladem pro přiznání nákladů řízení je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ans 27/2010 – 105, dostupného na www.nssoud.cz, mimo jiné důvodnost podané žaloby, tj. existence žaloby, se kterou by žalobce byl úspěšný, pokud by nedošlo k jejímu zpětvzetí v důsledku vydání správního rozhodnutí nebo osvědčení po podání žaloby.*“

S ohledem na výše uvedené krajský soud v předcházejícím řízení posuzoval otázku, zda byla žaloba podána opodstatněně, tedy, zda v době jejího podání byl žalovaný opravdu nečinný ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.

Krajský soud v této souvislosti uvedl, že řízení o žádosti žalobkyně o udělení povolení k trvalému pobytu na území ČR bylo zahájeno dne 7. 5. 2012. Lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci byla v daném případě stanovena odchylně od obecné úpravy (§ 71 správního řádu), a to tak, že mělo být rozhodnuto ve lhůtě 180 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR (§ 169 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců). O žádosti žalobkyně tak podle krajského soudu mělo být rozhodnuto nejpozději dne 3. 11. 2012.

Z připojeného spisu krajský soud zjistil, že žalovaný vydal rozhodnutí dne 30. 10. 2012. Soud proto dospěl k závěru, že podaná žaloba na nečinnost by nebyla důvodná, v případě, že by nedošlo k jejímu zpětvzetí, neboť žalovaný vydal rozhodnutí ve lhůtě stanovené zákonem od podání žádosti žalobkyně. Podle krajského soudu tak nebylo namístě aplikovat druhou větu ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., a proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Výše uvedené usnesení krajského soudu žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla kasační stížností, a to z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost směřuje proti výroku II. a III. napadeného usnesení. Výrokem II. bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a výrokem III. o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1000 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně.

Stěžovatelka nesouhlasí s právním názorem krajského soudu, že lhůta pro vydání rozhodnutí v dané věci činí 180 dnů a o žádosti stěžovatelky tak mělo být rozhodnuto do dne 3. 11. 2012. Krajský soud při posouzení nároku stěžovatelky na náhradu nákladů řízení vycházel

pokračování

z nesprávného ustanovení § 169 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V tomto ustanovení je sice uvedeno, že „pokud rozhodnutí nelze vydat bezodkladně, vydá se ve lhůtě 180 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu“. Z obsahu připojeného spisu žalovaného je podle stěžovatelky zřejmé, že v projednávané věci bylo namíste aplikovat správné ustanovení § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, dle kterého se rozhodnutí vydá ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, **povolení k trvalému pobytu podle § 69, je-li žádost podána na území**, povolení k přechodnému pobytu a povolení k trvalému pobytu podle § 87g a 87h (zákona o pobytu cizinců). Podle stěžovatelky je totiž nepochybné, že svoji žádost podala nikoli na zastupitelském úřadě České republiky v zahraničí, nýbrž na území České republiky, a to přímo u žalovaného. V daném případě tak měl žalovaný vydat rozhodnutí ve věci samé nikoli ve lhůtě 180 dní uvedené v ustanovení § 169 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ale ve lhůtě 60 dnů stanovené v § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

Stěžovatelka s ohledem na výše uvedené považuje napadené usnesení za nesprávné a nezákonné, neboť žaloba v projednávané věci byla podána důvodně a stěžovatelka má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu ve výrocích II. a III. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, a dále, aby byla žalovanému uložena povinnost nahradit stěžovatelce náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2904 Kč.

Nejvyšší správní soud se v posuzované věci nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení a zda není dán důvod k odmítnutí kasační stížnosti. Přitom vycházel z následujících skutečností a úvah:

Dle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, nebo proti důvodům rozhodnutí soudu. Jinými slovy zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení.

Rozhodnutím o nákladech řízení je nutno rozumět postup soudu podle § 61 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o povinnosti nahradit náklady řízení rozhodne soud zpravidla v rozsudku nebo v usnesení, jímž se řízení končí, přičemž pro jeho rozhodnutí platí zásady uvedené v § 60 odst. 1 až 8 téhož zákona. Rozhodnutí o nákladech řízení je tedy nejen rozhodnutí o povinnosti nahradit druhému účastníku náklady řízení, ale též rozhodnutí, jímž bylo soudem vysloveno, že žádny z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

V judikatuře Nejvyššího správního soudu dříve působila výkladové problémy situace, kdy kasační stížnost směřovala jak do výroku o věci samé, tak do výroku o nákladech řízení. Uvedenou otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64. Rozšířený senát zde dospěl k závěru, že zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale naopak umožnit jej tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé. Ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je tudíž aplikovatelné pouze na kasační stížnosti podané výlučně proti výroku o nákladech řízení.

V daném případě Nejvyšší správní soud zjistil, že kasační stížnost se netýká výroku I. napadeného usnesení, kterým bylo řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu zastaveno, ale pouze akcesorických výroků o náhradě nákladů řízení a o vrácení zaplaceného soudního poplatku.

Z těchto důvodů Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než kasační stížnost odmítnout, jakožto návrh, který je podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. nepřijatelný.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. a § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu